

Наші презентації

Володимир Винниченко: у пошуках естетичної, особистої і суспільної гармонії: Збірник статей. — Нью-Йорк, 2005. — 290 с. / Українська Вільна Академія наук у США; Комісія дослідження життя і творчості Володимира Винниченка.

“Задум цього збірника почався ще 1997 р., коли відбулася конференція, присвячена 95-літтю Григорія Костюка. “Комісія для дослідження життя і творчості Володимира Винниченка” при УВАН у Нью-Йорку час до часу організовувала конференції, присвячені цьому авторові. Різні установи також проводили свої конференції по різних містах України. До архіву Володимира Винниченка в Нью-Йорк приїздили дослідники з різних країн і пізніше прислали свої статті про Винниченка. Всі ці доповіді і праці почали вже творити певне джерело інформації та інтерпретацій, за якими звичайно розшукують нові дослідники”, — читаємо у вступі. До збірника увійшли статті відомих і нових дослідників з України та різних країн, присвячені багатьом аспектам творчості В.Винниченка та його політичним поглядам. Вміщено також архівні матеріали та бібліографія його творів. Головний редактор збірника Л.Залеська-Онишкевич виступила зі статтею “Від архіву до видання: Григорій Костюк і Винниченківська комісія УВАН”.

Іван Дзюба — талант і доля: Біобібліографічний нарис. — К.: ВАТ “Видавництво “Київська правда”, 2005. — 127 с.

Сьомий випуск серії біобібліографічних покажчиків “Шістдесятництво: Профілі на тлі доби” присвячений відомому письменнику-літературознавцю, одному з творців і символів шістдесятництва І.Дзюбі. “У двох ключових для культурного та національного розвитку України періодах — у 1960-их роках та на перетині 1980-их і 90-их — Іванові Дзюбі довелося бути чи не найрепрезентативнішим речником його покоління української інтелігенції”, — пише у великій вступній статті “Явище і норма: Іван Дзюба, критик” М.Павлишин. Далі вміщено довідку “Іван Дзюба — Академік-секретар Відділення мови, літератури та мистецтвознавства НАН України” та матеріали про життя і творчість вченого. Другий розділ складає бібліографія його праць у хронологічному порядку з 1950 по 2005 рік.

Ігор Лімборський. Європейське та українське Просвітництво: незавершений аспект? Реінтерпретація канону і спроба компаративного аналізу літературних парадигм. — Черкаси: ЧДУ, 2006. — 363 с.

Перше в українському літературознавстві комплексне компаративне дослідження різних національних варіантів європейського Просвітництва — культурної епохи, яка сьогодні потребує нового осмислення і навіть реінтерпретації. На широкому історико-літературному матеріалі аналізуються три парадигматичні моделі просвітницького руху — класична, конвергентна й амальгамна, в яких по-різному в типологічному плані постали такі стилі і напрями, як рококо, просвітницький класицизм, просвітницький реалізм і сентименталізм. Окреме місце відведене українському Просвітництву, його виразній своєрідності на тлі інших європейських літератур.

Григорій Сковорода і загадковість присутності (Матеріали конференції, присвяченої 280-річчю від народження Григорія Сковороди). — Львів, 2005. — 138 с./ Наукове товариство ім. Тараса Шевченка у Львові, філологічна секція. Праці сесій, конференцій, симпозіумів, “круглих столів” НТШ. Т. 14.

“Матеріал цього збірника з’явився між двома ювілейними датами — 280-річчям від народження (2002) і 210-ми роковинами закінчення земного шляху (2004) Григорія Савича. Роздумуючи над “загадковістю присутності” (якраз під такою назвою відбулася наукова конференція) українського філософа і поета в сучасному світі, автори збірника, як члени літературознавчої комісії НТШ, намагалися хоч якоюсь мірою приєднатися до славної сквородинської традиції”, — зазначає у вступі Б.Криса. Збірник порушує широке коло проблем, зв’язаних із творчістю Сковороди. Перший розділ “Спроби нового прочитання Григорія Сковороди”, другий — “Григорій Сковорода в українському літературному контексті XIX — XX ст.”.

Ю.М.Кочубей, Е.Г.Циганкова. Орієнтальне мистецтвознавство в Україні в 20 — 30-х рр. ХХ ст. В.М.Зуммер (1885 — 1970). — К.: ВД “Стилос”, 2005. — 316 с.

Видане у серії “Наукова спадщина сходознавців” дослідження має за мету відкрити ще одну невідому сторінку історії української науки — показати, як у 20-х роках ХХ ст. в Україні виникла і стала набирати силу нова галузь сходознавства, а саме орієнтальне мистецтвознавство, тобто вивчення пам’яток мистецтва Сходу і процесу його розвитку. На початку 30-х років ХХ ст. українське сходознавство було розгромлене, а науковці в переважній більшості репресовані або назавжди виїхали з України. У книжці вміщено загальний нарис історії становлення й досягнень цієї школи і біографія одного з яскравих її представників проф.В.М.Зуммера. Додано тексти та бібліографія його сходознавчих праць, які й досі не втратили своєї наукової цінності.

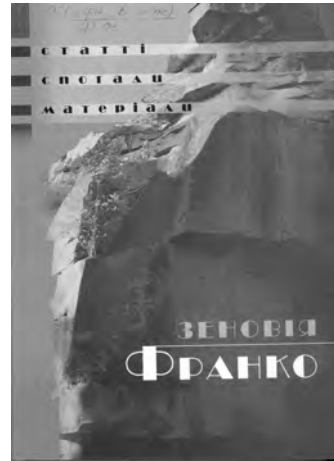
Ярослав Голобородько. Апокатастасис “Господніх зерен (Рефлексії над книгою Григорія Гусейнова)”. — Х., Видавничка група “Основи”, 2005. — 88 с.

Розглядаються аксіологічні, художньо-естетичні й світоглядні засади самобутньої, багатотомної (на сьогодні 8 т.) праці Г.Гусейнова помежів’я ХХ — ХХІ ст. Складається з 4 розділів: “Апокатастасис: історія, свідомість, дух”, “Ареал “Господніх зерен”, “Симфоніка ноуменів Григорія Гусейнова”, “Феноменологія мультиверсійності”.

Провідний лейтмотив цього тривалого літературного проекту (з 1984 р.), починаючи з постаті Миколи Давидова (т. 1), — “наче крізь магічний кристал, відгадати не надто й давній, але майже до останку витрачений Час”, бо минуле, за авторовою концепцією, залишається об’єктивізованим, доки живе в суб’єктивній свідомості. Тому сюди ввійшли розповіді сучасників, перекази, оповідки, легенди, листи, щоденники, мемуари, матеріали преси, музейних фондів, енциклопедій, численні наукові дослідження. Цей текст — концептуальна частка і модель поліверсійного та мультиінтерпретаційного світу.

“Зеновія Франко: Статті. Спогади. Матеріали.” Упоряд. Марія Вальо. — Львів, 2003. Відкривається ґрунтовною передмовою О.Романіва “З його духа печаттю. (Дещо про Зеновію Франко та її час)”. До розділу “Із творчої спадщини Зеновії Франко” увійшли автобіографічні матеріали, неопубліковані й маловідомі праці з питань франкознавства, мовознавства, історії культури (“Дещо про себе, на цей раз саму”, “Життя і праця Тараса Івановича Франка”, “Петро Франко у вимірах часу” та ін.). У розділі “З вірою у відродження” — статті “Дещо про рух шістдесятників”, про Аллу Горську, Миколу Лукаша. Видруковано передмову до збірки праць І.Франка “Мозаїка”: Із творів, що не увійшли до п’ятдесятитомника (Упоряд. З.Франко, М.Василенко. — Л., 2001), статті “Михайло Грушевський та Іван Франко” (з родинного архіву З.Франко, друкується вперше), “А Кримський та І.Франко в їх взаємостосунках”, “Євреї в житті і творчості Івана Франка”, “Мова як засіб національної атрибуції літератури” (розділ “З Франком і про Франка”).

У розділі “З нею і про неї” — статті Лідії Кость-Григорчук, Уляни Єдлінської, Ольги Кравицької, Дмитра Гринчишина, а в розділі спогадів виступили Павло Юрачківський, Олександра Черпіта, Оксана Франко, Лариса Крушельницька, Степан Ярема, Дмитро Павличко, Анна-Гая Горбач, Іван Чендей та ін. Уміщено також некрологи, співчуття, телеграми, великий корпус фотографій.

Київська Русь (Ілюзія). 7514 (2006). — Кн. 2.

“...Ми занурюємося в сутінки неозначених тем і виринаємо з неочікуваними сюрпризами. До прикладу — літературна премія Нестора-літописця, яку можуть отримати й автори публікацій у КРУ, і автори виданих в Україні книг, і автори відгуків на них. Ви — основа нашого чину. Разом повернемося у власні літописи!”

Квітнева книжка сформована довкола статті Михайла Врубеля (“Колір краю” Олеся Ільченка), “Демони й ангели Михайла Врубеля” — розмова з Юрієм Вакуленком; “Демон у передвратті едемського саду...” Миколи Скиби та Ірен Роздобудько (“Зів’ялі квіти викидають”), а відкривається прозою В.Винниченка (“Рабіні справжнього”).

Уміщено критичні розвідки Ганни Улюри (про видруковану повість Ірен Роздобудько), Лариси Денисенко (“Дванадцять, або Виховання жінки в умовах, не придатних до життя” Ірен Роздобудько), Ольги Крекотень (“Мак у червоній росі” Марини Гримич); відгуки Катерини Бабкіної на “Гімн демократичної молоді” С.Жадана, Д.Стуса — на поезії Марії Криштопи й Олеся Ільченка, Б.-О.Горобчука на “Качки, жінки і правда” Каті Лонге-Мюллер.

У рубриці “Барабан” — розмова із С.Жаданом Олега Коцарєва та з Василем Шевченком Д.Стуса про захист інформаційного простору, українську книжку, болючі проблеми книговидавництва, міжнародні ярмарки і маскульт.

У “Забороненій зоні” — проза Лариси Денисенко. В “Апокрифах” — “Єврошашлик: кілька рецептів” Миколи Рябчука. У “Всяке таке” — роздуми Анджея Стасюка та “My fucking English” Володимира Павліва. А також злободенна проза “Дядя Вася і весло” Олеся Бережного.

В. Л.

Критика. — 2006. — Число 6. Володимир Кулик висуває пропозиції для досягнення мовного компромісу в Україні. Григорій Грабович звертається до теми кризи в українській академічній науці. На запитання “Критики” про сучасну НАН України. Тамара Гундорова, зокрема, зазначає: “...Попри всі негаразди, не бачу в Україні альтернативи Академії”. Тему доповнюють цитати з давніх і недавніх праць новообраних академіка В.Дончика та члена-кореспондента В.Солдатенка, розповідь Т.Хорунжої про необрання С.Кульчицького. Дмитро Вирський, Володимир Маслійчук, Войцех Янковський обговорюють статтю А.Портнова в березневій “Критиці” про стан сучасної української історіографії. Призвідець дискусії коментує зауваження колег.

Андрей Хадановіч висвітлює “зміни, що відбулися з наймолодшим поколінням” білоруських виборців, констатує “повзучий” конформізм, та інформаційну політику в Білорусі напередодні останніх виборів. Єжи Марек, роздумуючи про енергетичну позицію Росії, визнає, що “порівняння з пактом Молотова-Ріббентропа так і напрошується” і констатує імперські амбіції Кремля. Дмитрій Фурман аналізує дивергенцію пострадянських політичних систем Росії й України. Роман Шпорлюк подає “Короткий курс російсько-української лєнініани”. Ігор Чорновол з’ясує роль концепту фронтиру (помежів’я, динамічної перехідної зони) в історіографії, зокрема щодо України. Тимофій Гаврилів присвячує свій есей 250-річчю з дня народження Моцарта й торкається низки постатей культурної історії Центральної та Центрально-Східної Європи. Іван Дзюба подає посмертну згадку про поета Миколу Холодного, а Віктор Малахов і Тетяна Чайка — про філософа Віталія Табачковського.

Олександр Брайко

Кур'єр Кривбасу. — 2006. — № 198 (травень). Цей номер відкривається добіркою віршів Романа Бабовала (остання збірка “Пам’ять фрагментарна”, 1994) та аналізом творчості цього наймолодшого з Нью-Йоркської групи, зробленим Богданом Бойчуком.

Подано також нові вірші Василя Рубана і Павла Вольвача. Проза представлена закінченням “Казання про ходіння в речі” Володимира Кашки, оповіданням Юрія Покальчука “Подорож довкола себе”, Раїси Талалай та Наталі Кефелі, а також новелою Богдана Мельничука “Колрештавар, або чотири дати”. У рубриці “Постаті” — спогади про М.Вінграновського, В.Підпалого (Вадим Бойко) та продовження інтерв’ю із Петром Розумним В.Овсієнка.

У розлозі “Scriptible” — дослідження Віри Агеєвої “Координати урбаністичного простору”; роздуми В.Даниленка “Колоніальна ментальність, книжковий ринок та дух революції”, рецензії І.Бондаря-Терещенка (“Українські куранти”) на антологію Ігоря Клеха “НеИзнестная Украина” (М., 2005), “Историю культуры: Стихи Б.-И.Антонича и С.Жадана (Сост., перевод и предисловие А.Пустогорова. — М., 2004)”, “Коллекцию страстей, или приключения молодой украинки” Наталки Сняданко (М., 2006); Є.Барана на дослідження В.Пахаренка “Віті єдиного дерева: Україна Східна і Західна в апокаліпсисі ХХ століття” (Черкаси, 2005) і Ол. Довгого на “Луну мовчань: Лірика” Людмили Тарнашинської (К., 2005). У рубриці “Універс” — українська редакція роману Анн Бренон “Нерозкаяна” й роздуми про історичну прозу Г.Пагутяк та Н.Дульнєвої. Подано “Книгопанораму” й “Легенди Криворіжжя”.

В.Л.